

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/10/2019
Identifikačné číslo spisu: 2018200030
Dátum vydania rozhodnutia: 13.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Monika Valašiková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2018200030.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: KONTUR spol. s r. o., Bojnická 16/A, Bratislava, IČO: 30 777 518, právne zastúpený: JUDr. Daniel Grigel, advokát, Záhradnícka 72, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102483957/2017 zo dňa 29.11.2017, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 20S/12/2018-88 zo dňa 19.09.2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 20S/12/2018-88 zo dňa 19. septembra 2018 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 102483957/2017 zo dňa 29.11.2017, ako aj zrušenia prvostupňového rozhodnutia Daňového úradu Trnava č. 102079527/2017 zo dňa 05.10.2017. Súčasne požadoval uloženie povinnosti žalovanému nahradiť mu trovy konania.

2. V odôvodnení rozsudku správny súd konštatoval, že základným žalobným bodom a dôvodom žalobcom tvrdenej nezákonnosti preskúmaných rozhodnutí bola právna otázka, či v danom prípade vyrubení úrokov z omeškania za oneskorené zaplatenie DPH, a to za obdobie omeškania po začatí reštrukturalizácie žalobcu, bolo porušené ustanovenie § 138 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“), nakoľko tieto úroky sa v zmysle uvedeného ustanovenia v prípade potvrdenia plánu súdom považujú za odpustené.

3. Žalobca vo svojich podaniach uvádzal, že daňová povinnosť za zdaňovacie obdobie august 2012 v sume 1 901,65 Eur spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy, vyčísleným do 07.11.2014, bola zahrnutá do reštrukturalizačného plánu a žalobca úrok z omeškania zahrnutý do reštrukturalizačného plánu riadne uspokojoval v zmysle potvrdeného reštrukturalizačného plánu. Rovnako túto skutočnosť nepopieral ani žalovaný, pričom z obsahu predkladacej správy daňového orgánu prvého stupňa zo dňa 26.10.2017 k podanému odvolaniu žalobcu vyplývalo konštatovanie, že daňový subjekt (žalobca) zatiaľ plní reštrukturalizačný plán.

4. Daňové orgány oboch stupňov v preskúmaných rozhodnutiach zhodne uvádzali skutočnosť, že do vydania rozhodnutia správcu dane o vyrubení úrokov z omeškania za sporné obdobie po začatí reštrukturalizácie, daňový nedoplatok v celej výške 1 901,65 Eur nebol zaplatený, pričom neuvádzali, či sa podľa schváleného reštrukturalizačného plánu žalobcu zmenil rozsah a splatnosť tejto prihlásenej daňovej pohľadávky. Vzhľadom k tomu, že uvedenú skutočnosť žalobca nespochybnil, ani neuviedol, že v čase vyrubenia úrokov z omeškania z celej sumy prihlásenej pohľadávky bola táto podľa plánu splatná v budúcnosti a v inej výške (§ 132, § 136 a § 155 ZKR), prípadne, že ju žalobca v zmysle schváleného plánu spláca, krajský súd konštatoval, že s vysokou pravdepodobnosťou došlo k naplneniu podmienok predpokladaných ustanovením § 159 ZKR. To znamená, že schválený reštrukturalizačný plán sa tým, že žalobca ako dlžník ani do 30 dní od doručenia výzvy nesplnil riadne a včas voči správcovi dane ako účastníkovi plánu predmetnú daňovú pohľadávku vyplývajúcu mu z plánu, sa tento stal voči účastníkovi plánu - správcovi dane vo vzťahu k dotknutej pohľadávke neúčinným.

5. Správny súd ďalej uviedol, že v tomto prípade nastali zo zákona (v zmysle § 161 ods. 1 ZKR) následky neúčinnosti reštrukturalizačného plánu voči správcovi dane ako veriteľovi a žalobca ako dlžník bol a je povinný splniť pôvodnú pohľadávku veriteľa v rozsahu, v akom bola pohľadávka prihlásená a zistená, spolu s úrokom podľa osobitného predpisu počítaným zo zistenej časti pohľadávky od začatia reštrukturalizačného konania, pričom pohľadávku veriteľa je dlžník povinný splniť v pôvodnej lehote splatnosti (posledná veta § 161 ods. 1 ZKR). Za daných okolností preto podľa názoru krajského súdu nebolo možné prisvedčiť žalobcovmu tvrdeniu, že rozhodnutím žalovaného a správcu dane o vyrubení úrokov z omeškania z prihlásenej istiny následkom neúčinnosti plánu a za obdobie po začatí reštrukturalizácie bolo porušené ustanovenie § 138 ods. 2 ZKR.

6. Krajský súd ďalej uviedol, že z obsahu administratívneho spisu nevyplývalo a ani žalobca netvrdil a nepreukázal, že by boli splnené podmienky zániku prihlásenej istiny v sume 1 901,65 Eur ako daňovej pohľadávky na základe podmienok predpokladaných ustanovením § 84 ods. 1 písm. g/ zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“), t.j. že bola úplne zaplatená v rozsahu vyplývajúceho z potvrdeného reštrukturalizačného plánu, príp. že vo zvyšku predmetnú prihlásenú pohľadávku žalobca na základe schváleného reštrukturalizačného plánu nemusí plniť alebo ju nemožno v reštrukturalizácii uspokojiť. Rovnako žalobca netvrdil ani nepreukázal splnenie podmienky predpokladanej v citovanom ustanovení in fine za bodkočiarkou, t.j. že predmetná pohľadávka ako istina vo vzťahu k vyrubeným úrokom z omeškania v sume 1 901,65 Eur zanikla z dôvodu, že v predmetnom reštrukturalizačnom konaní žalobcu nebola riadne a včas prihlásená.

7. Správny súd vychádzal zo skutočnosti, že v čase vydania napádaných rozhodnutí neexistovali zákonom predpokladané okolnosti a skutočnosti brániace tomu, aby správca dane vyrubil úrok z omeškania za obdobie po začatí reštrukturalizácie žalobcu a na daný prípad nie je možné aplikovať účinky ustanovenia § 138 ods. 2 ZKR, ktorému zodpovedá a korešponduje s jeho obsahom aj úprava podmienok zániku daňového nedoplatku podľa § 84 ods. 1 písm. g/ daňového poriadku. Zároveň konštatoval, že boli splnené podmienky na vyrubenie úroku z omeškania s platením dlžnej sumy dane podľa § 156 ods. 1 a ods. 2 daňového poriadku, t.j. dorubenie úrokov z omeškania za zvyšné obdobie štyroch rokov omeškania s platbou, spadajúce do obdobia po začatí reštrukturalizácie, ako i po jej ukončení.

8. S poukazom na právny záver vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžf/128-132/2014 zo dňa 22.02.2017 krajský súd vyjadril názor, že vyrubenie úrokov z omeškania za nezaplatenie daňovej povinnosti riadne a včas má konštitutívny charakter. S prihliadnutím na zákonné účinky začatia reštrukturalizačného konania, medzi ktoré nepatrí zastavenie alebo prerušenie daňového konania (§ 114 ods. 1 ZKR a contrario), možno konštatovať, že ustanovenie § 156 ods. 2 daňového poriadku pre prípad začatia reštrukturalizácie daňového subjektu výslovne upravuje, do ktorého dátumu možno vyrubiť úrok z omeškania, t.j. len za obdobie omeškania s platením spadajúce do dňa začatia reštrukturalizačného konania.

9. Uvedená zákonná úprava má svoje opodstatnenie pre prípad, že prihlasovaným daňovým pohľadávkam vzniknutým pred začatím reštrukturalizačného konania (t.j. nie prednostným pohľadávkam podľa § 120 ods. 2 ZKR) sa dôsledkom schváleného reštrukturalizačného plánu zmení ich výška ako aj doba splatnosti (§ 132 ods. 1 ZKR). Z uvedeného dôvodu nemožno za obdobie po začatí reštrukturalizačného konania vyrubovať ďalšie úroky z omeškania, avšak v zásade len v prípade, že dlžník voči svojim veriteľom, v tomto prípade voči štátnemu rozpočtu, riadne a včas za zákonom stanovených podmienok plní súdom schválený reštrukturalizačný plán.

10. Za takých okolností nastávajú účinky riadneho plnenia plánu, napĺňa sa účel sledovaný reštrukturalizáciou a v zmysle ustanovenia § 84 ods. 1 písm. g) in fine daňového poriadku po splnení prihlásených daňových pohľadávok už nie je možné dodatočne zvyšné úroky z pôvodnej pohľadávky dorubiť.

11. Iná situácia nastáva v prípade, ak sa ďalším konaním dlžníka, t. j. riadnym neplnením schváleného plánu veriteľom prihlásených a schválených pohľadávok, zmarí účel sledovaný reštrukturalizačným konaním, ktorým je predovšetkým pomerné uspokojenie veriteľov dlžníka. Za daných okolností nastávajú následky neúčinnosti reštrukturalizačného plánu a dlžník je povinný zaplatiť prihlásenú pohľadávku v plnej výške a pôvodnej splatnosti, v nadväznosti na čo je možné aj vyrubiť zákonné úroky z omeškania, keďže nová záväzku vyvolaná schváleným reštrukturalizačným plánom stratila jeho porušením účinky (§ 159, § 161 ods. 1 ZKR v spojení s § 84 ods. 1 písm. g/ daňového poriadku a contrario).

12. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že právo na plnú náhradu trov konania správny súd úspešnému žalovanému nepriznal, nakoľko si žiadne neuplatnil a ani mu žiadne nevznikli.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

13. Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave podal žalobca v postavení sťažovateľa (ďalej len „sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť podľa § 438 SSP z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. f/, g/, v ktorej navrhol kasačnému súdu, aby rozsudok správneho súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, eventuálne, aby zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne požadoval náhradu trov konania a kasačného konania.

14. Sťažovateľ uviedol, že aj napriek skutočnosti, že účastníci konania nenamietali a nespochybňovali riadne plnenie reštrukturalizačného plánu žalobcom, dokonca sám žalovaný uviedol, že dlžník plán plnil (čo konštatoval aj krajský súd v bode 42. rozsudku), tak krajský súd v bode 43. poukázal všeobecne na právnu úpravu nesplnenia plánu podľa § 159 ZKR. Následne nepochopiteľne v rozsudku vychádzal z nedokázanej a nepravdivej hypotetickej situácie, ktorá nenastala.

15. Sťažovateľ mal za to, že krajský súd na základe skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery a nepoužil správne § 159 ZKR, čo bolo rozhodujúce pre výrok krajského súdu o neúčinnosti plánu žalobcu voči Daňovému úradu Trnava. Z ustanovenia § 159 ZKR vyplýva, že neúčinnosti plánu voči veriteľovi by musela predchádzať výzva doručená sťažovateľovi na splnenie záväzku v lehote 30

dní. Sťažovateľ na základe toho, že plní riadne a včas a za absencie akejkoľvek výzvy na plnenie zastáva názor, že v žiadnom prípade nie je možné subsumovať skutkový stav pod ustanovenie § 159 ZKR, nakoľko prípad nesplnenia plánu za rok 2016 nenastal a plán bol plnený riadne a včas.

16. Sťažovateľ uviedol, že plní riadne reštrukturalizačný plán a pohľadávku Daňového úradu Trnava za nezaplatenie dane z pridanej hodnoty. Za zdaňovacie obdobie august 2012 je v ňom riadne zahrnutá vo výške 1 901,65 Eur, rovnako tak ako aj úrok z omeškania vyrubený do 07.11.2014 vo výške 603,30 Eur. Je evidentné, že k neúčinnosti plánu voči Daňovému úradu Trnava nemohlo dôjsť, preto by mal kasačný súd ustanovenie § 138 ods. 2 ZKR pri rozhodovaní zohľadniť.

17. Sťažovateľ namietal porušenie práva na spravodlivý proces s poukazom na § 121 ods. 1, 2 SSP, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III.ÚS 51/2016-64 zo dňa 07.07.2016, III.ÚS 770/2016-42 zo dňa 08.11.2016. Vo svojom vyjadrení podanom dňa 18.05.2018 požiadal krajský súd o nariadenie pojednávania za účelom odstránenia rozporov, pričom krajský súd tejto žiadosti nevyhovel. Na tomto pojednávaní chcel sťažovateľ predniesť svoje vyjadrenia a doložiť aktuálnu správu dozorného správcu o riadnom plnení reštrukturalizačného plánu. Sťažovateľ mal za to, že je porušením práva na spravodlivý súdny proces, ak si krajský súd založil svoje rozhodnutie na skutočnosti, ktorá nebola ním ani žalovaným tvrdená a nebola medzi stranami sporná. Porušenie práva na riadne odôvodnenie rozsudku videl sťažovateľ ďalej aj v tom, že v bode 42. krajský súd poukazuje na riadne plnenie reštrukturalizačného plánu v bode 48. už poukazuje na riadne neplnenie reštrukturalizačného plánu.

18. Záverom uviedol, že krajský súd sa odklonil od názoru Najvyššieho súdu SR v rozsudku sp.zn. 1Sžf/2/2016 zo dňa 26.05.2017, pričom svoj odklon nijako nedôvodnil.

19. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 22.01.2019, v ktorom uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

20. Dňa 08.07.2019 doručil sťažovateľ tunajšiemu súdu rozsudky Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/12/2018-109 zo dňa 07.02.2019, č.k. 14S/11/2018-129 zo dňa 07.02.2019, č.k. 14S/10/2018-128 zo dňa 16.05.2019, č.k. 14S/9/2018-107 zo dňa 24.01.2019, č.k. 14S/8/2018-108 zo dňa 24.01.2019, č.k. 20S/50/2018-101 zo dňa 13.03.2019, č.k. 20S/17/2018-132 zo dňa 03.04.2019, č.k. 20S/14/2018 zo dňa 23.01.2019.

III.

Konanie na kasačnom súde

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktorému predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk podľa ust. § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

22. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 20S/12/2018-88 zo dňa 19.09.2018, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 102483957/2017 zo dňa 29.11.2017. Týmto rozhodnutím bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 102079527/2017 zo dňa 05.10.2017.

23. Z obsahu administratívneho a súdneho spisu kasačný súd zistil, že uznesením Okresného súdu Trnava č.k. 25R/8/2014-214 zo dňa 11.12.2014 „súd povolil reštrukturalizáciu spoločnosti KONTUR spol. s r.o., so sídlom, Pekárska 11, 917 01 Trnava, IČO: 30 777 518 a ustanovil do funkcie správcu JUDr. Erika Bilského, so sídlom kancelárie: Pekárska 11, 917 01 Trnava.“

24. Uznesením Okresného súdu Trnava sp.zn. 25R/8/2014 zo dňa 16.06.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23.06.2015 „súd skončil reštrukturalizáciu dlžníka - spoločnosti KONTUR spol. s

r.o., so sídlom, Pekárska 11, 917 01 Trnava, IČO: 30 777 518.“

25. Daňový úrad Trnava rozhodnutím č. 102079527/2017 zo dňa 05.10.2017 vyrubil žalobcovi podľa § 156 ods. 1 písm. a/ daňového poriadku úrok z omeškania v sume 537,- Eur za nezaplatenie dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2012 v ustanovenej lehote a v ustanovenej výške. Sťažovateľ podal predmetné daňové priznanie dňa 25.09.2012, pričom priznaná daň predstavovala 1 901,65 Eur. Správca dane v rozhodnutí prvého stupňa konštatoval, že vypočítal úrok z omeškania do dňa 07.11.2014 vo výške 603,30 Eur, ktorý bol zahrnutý do reštrukturalizačného plánu, pričom žalobca priznanú daň vo výške 1 901,65 Eur do dňa vydania tohto rozhodnutia nezaplatil a správca dane dopočítal úrok z omeškania od 08.11.2014 do 25.09.2016 vo výške 537,- Eur, t.j. najdlhšie za štyri roky omeškania s platbou dane.

26. V dôsledku žalobcom podaného odvolania rozhodoval vo veci žalovaný rozhodnutím č. 102483957/2017 zo dňa 29.11.2017, ktorým napadnuté rozhodnutie správcu dane potvrdil s konštatovaním splnenia zákonných podmienok na vyrubenie sporného úroku z omeškania v zmysle ustanovení § 78 ods. 1 v spojení s § 69 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej len „zákon o DPH“), § 2 písm. b/, § 156 ods. 1, 2, 6, 8, § 158 ods. 1, 5 daňového poriadku a § 120 ods. 1, § 121, § 138 ods. 2 ZKR.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

27. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené, alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy, alebo iným zásahom orgánu verejnej správy sa môže, za podmienok ustanovených týmto zákonom, domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1, 2 SSP).

28. Správne súdu v správnom súdnictve preskúmajajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP).

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná, pretože krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Preto podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 13. februára 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

30. Podľa § 105 ods. 1, 2 písm. a/ SSP, ak správny súd nariadi pojednávanie, pripraví ho tak, aby bolo možné rozhodnúť vo veci spravidla na jedinom pojednávaní. Na účel podľa odseku 1 predseda senátu doručí žalobu s prílohami žalovanému a ďalším účastníkom podľa § 32 ods. 3 a vyzve ich, aby sa k nej v lehote určenej správnym súdom písomne vyjadrili a zároveň ich poučí, že ak to neurobia, správny súd môže vo veci konať ďalej, a že najneskôr vo vyjadrení môžu požiadať, aby správny súd vo veci nariadil pojednávanie.

31. Podľa § 107 ods. 1 písm. a/ SSP predseda senátu nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, ak o to požiada aspoň jeden z účastníkov konania.

32. Podľa § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti,

rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

33. Sťažovateľ primárne namietal, že správny súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Kasačný súd uvádza, že pojem „právo na spravodlivý proces“ nahrádza doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, nakoľko obsahové znaky pojmu „právo na spravodlivý proces“ vyplývajú z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva i Ústavného súdu Slovenskej republiky a v zmysle tohto pojmu musí konanie ako celok vykazovať znaky spravodlivosti; nestačí jedna izolovaná vada na uplatnenie kasačnej sťažnosti a naopak, ak konanie ako celok znaky spravodlivosti nevykazuje, bude kasačná sťažnosť v zmysle § 439 ods. 1 prípustná vždy.

34. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na nesprávny procesný postup, ktorého sa Krajský súd v Trnave dopustil v konaní tým, že nenariadil pojednávanie napriek skutočnosti, že vo vyjadrení k žalobe zo dňa 18. 05.2018 žiadal krajský súd o nariadenie pojednávania vo veci. Tento sťažnostný bod vyhodnotil kasačný súd ako dôvodný.

35. Z obsahu spisu krajského súdu nesporne vyplýva, že sťažovateľ vo vyjadrení k žalobe zo dňa 18.05.2018 (č.l. 67 a nasl.) požiadal krajský súd, aby vo veci nariadil pojednávanie. Napriek tomu krajský súd v predmetnej veci rozhodol bez nariadenia pojednávania a napadnutý rozsudok verejne vyhlásil dňa 19.09.2018.

36. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že na túto skutočnosť upozornil sudcu VSÚ písomne (čl. 79). Napriek tomu predseda senátu vo veci určil termín verejného vyhlásenia rozsudku bez nariadenia pojednávania. Podľa názoru kasačného súdu, v tomto prípade nesporne došlo k porušeniu príslušných ustanovení SSP zo strany Krajského súdu v Trnave.

37. Kasačný súd považuje za nevyhnutné poukázať na to, že prejednanie veci na pojednávaní je osobitným spôsobom konania pred správnym súdom, ktorým sa realizuje zásada verejnosti, ústnosti a bezprostrednosti tohto konania (§ 5 ods. 6, 8 SSP). Zásada bezprostrednosti a ústnosti konania majú svoje ústavnoprávne vyjadrenie v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, v zmysle ktorého má každý právo, aby sa jeho vec prerokovala v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Z dikcie vyššie citovaného § 107 ods. 1 písm. a/ SSP je zrejmé, že predmetné ustanovenie zakotvuje povinnosť správneho súdu nariadiť ústne pojednávanie na prejednanie veci samej, ak o to požiada aspoň jeden z účastníkov konania. Správny súd, na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy (§ 250f ods. 2 OSP), už nemusí žalobcu ani žalovaného či ďalších účastníkov vyzývať, aby sa k prejednaniu veci bez nariadenia pojednávania vyjadrili. Takéto vyjadrenie sa tým posúva do výlučnej dispozície účastníkov konania a je výslovne na nich, či budú na nariadení pojednávania trvať. Správny súd je však povinný takému vyjadreniu hoci aj jedného z účastníkov konania vyhovieť.

38. Vo svetle uvedeného Krajský súd v Trnave pochybil, keď vo veci nenariadil pojednávanie napriek žiadosti sťažovateľa, ako účastníka konania a jeho nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

39. Kasačná sťažnosť je teda v tejto časti dôvodná, a preto kasačný súd postupoval podľa § 462 ods. SSP zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie bez toho, aby sa vyjadril k ostatným sťažnostným bodom, pretože uvedené porušenie procesných práv sťažovateľa spôsobuje bez ďalšieho nezákonnosť rozsudku. V prípade zistenia závažného procesného nedostatku, ktorý vedie k záveru o porušení práva účastníka na spravodlivý proces, neprichádza do úvahy prieskum rozsudku v merite veci.

40. Krajský súd bude musieť v ďalšom konaní vytýčiť pojednávanie vo veci, riadne a včas naň predvolať účastníkov konania, resp. ich zástupcov a znova vec prejednať a rozhodnúť.

41. O trovách kasačného konania a trovách konania pred krajským súdom rozhodne krajský súd vo svojom novom rozhodnutí v zmysle § 467 ods. 3 SSP.

42. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.